

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

FJÓRÐA AÐALDEILD

ÁKVÖRÐUN

UM MEÐFERÐARHÆFI

kæru nr. 40169/05
Björn Guðni Guðjónsson
gegn Íslandi

Mannréttindadómstóll Evrópu (fjórða aðaldeild), sem situr í deild hinn 2. desember, skipaðri:

Nicolas Bratza, *forseta*,
Giovanni Bonello,
Davíð Þór Björgvinssyni,
Ján Šikuta,
Päivi Hirvelä,
Ledi Bianku,
Nebojša Vučinić, *dómurum*,
og Fatoş Aracı, *aðstoðarritari aðaldeildar*,

með hliðsjón af framangreindri kæru, sem lögð var fram 27. október 2005,

með hliðsjón af þeim athugasemdum sem sendar voru inn af ríkinu og athugasemdum í svari klæranda,

hefur ákveðið eftirfarandi að aflokinni umfjöllun sinni:

MÁLSATVIK

Kærandi, Björn Guðni Guðjónsson, er íslenskur ríkisborgari, fæddur 1950, og býr í Kaldrananeshreppi. Á því tímabili sem um ræðir, í apríl og maí 2003, var hann skráður með lögheimili að Bakkagerði, í nágrenni Drangsness, sem er kaптún á norðvesturhorni Íslands. Ragnar Aðalsteinsson, lögmaður í Reykjavík, kom fram fyrir hans hönd gagnvart

dómstólnum. Í fyrirsvari fyrir ríkisstjórn Íslands var umboðsmaður hennar, Þorsteinn Geirsson, frá dóms- og kirkjumálaráðuneytinu.

A. Málavextir

Atvik málsins, eins og þau voru lögð fram af málsaðilum, eru í samantekt sem hér segir:

Kæra þessi á sér rætur í sakamáli sem höfðað var gegn kæranda fyrir fiskveiðibrot með því að hafa veitt grásleppu á tilteknum dögum í apríl og maí 2003 í netlögum jarðarinnar Bjarnarness í Kaldraðarneshreppi á Vestfjörðum. Á þeim tíma var hann einn sex eigenda jarðarinnar. Systir hans, tveir bræður – þ.á m. Guðmundur Heiðar Guðjónsson (GHG) – og kærandi áttu hvert um sig 12,5% eignarinnar, en hinn helmingur hennar var í eigu tveggja annarra manna. Kærandi og systkini hans höfðu eignast hluti sína í jörðinni sem gjöf frá föður þeirra, GG, samkvæmt afsali þess efnis dagsettu 16. ágúst 1999.

GG hafði áður átt bátinn Sæfinn ST 34, sem fengið hafði úthlutað veiðileyfi fyrir grásleppu á grundvelli laga um stjórn fiskveiða og reglugerðar sem gildir um slík leyfi. GG hafði notað bátinn Sæfinn ST 34 til grásleppuveiða síðan 1987, og hinn 1. janúar 1991 var bátinum úthlutað leyfi til hrognkelsaveiða samkvæmt nýju kerfi þegar fiskveiðilög tóku gildi. Hinn 1. apríl var þetta grásleppuveiðileyfi flutt frá Sæfinni ST 34 til annars báts, Dívu ST 18 (6715), sem einnig var í eigu GG. Hinn 18. janúar 2002 seldi hann Dívu til félagsins Innra-Ness ásamt öllum veiðileyfum; jafnframt var tekið sérstaklega fram að öll veiðireynsla bátsins skyldi vera eign kaupandans. Kaupverðið var þrjár milljónir króna. Í afsalinu var GHG tilgreindur sem eigandi alls hlutafjár í Innra-Nesi.

Grásleppuveiðileyfið sem um ræðir var aftur flutt hinn 12. mars 2002, og tilheyrir nú bátinum Sævari Guðjóns ST 45 (2032), sem einnig er í eigu fyrirtækis GHG, Innra-Nesi.

Vorið 2003 starfaði kærandi í Reykjavík. Þegar dró úr vinnu hjá honum og tekjur hans minnkuðu, eignaðist hann nýjan 5,60 m bát og hóf grásleppuveiðar frá Bjarnarnesi í apríl 2003.

Hinn 10 júní 2003 leiddi athugun veiðieftirlitsmanna í Fiskvinnslunni Drangi ehf. í Drangsnesi í ljós færslur í vigarskýrslur fyrirtækisins sem sýndu að báturinn Sæfinnur ST 34 hefði landað nærri tveimur tonnum af grásleppuhrognum í apríl og maí, sem Fiskvinnslan hefði keypt af honum. Hinn 11. júní vitjuðu eftirlitsmennirnir kæranda að Bakkagerði. Þá kom í ljós að báturinn Sæfinnur ST 34, sem var í eigu föður kæranda, lá á hvolfi uppi á þurru landi og í hans stað var kominn plastbáturinn sem kærandi hafði fest kaup á um vorið.

Hinn 8. mars 2004 gaf sýslumaðurinn á Hólmavík út ákæru á hendur kæranda vegna brota á fiskveiðilögum með því að hafa, á nánar tilgreindum dögum í apríl og maí, veitt grásleppu á óskráðum bát sínum án almenns leyfis til veiða í atvinnuskyni og án leyfis til hrognkelsaveiða; grásleppuaflinn skilaði 1.880,5 kg af grásleppuhrognum, sem hann hafði selt Fiskvinnslunni Drangi ehf. í Drangnesi í andstöðu við 4. gr. laga nr. 38/1990, um stjórn fiskveiða, 7. gr. laga nr. 79/1997, um veiðar í fiskveiðilandhelgi Íslands (hér eftir „lögin frá 1997“), og 1. gr. reglugerðar nr. 129/2003 um hrognkelsaveiðar. Ríkissaksóknari krafðist þess að kærandi yrði dæmdur til refsingar fyrir þessi brot og að honum yrði gert að sæta upptöku ávinnings af brotum sínum.

Kærandi vísaði til þess fyrir sitt leyti að eigendur jarða sem liggja að sjó eigi einkarétt á því að veiða grásleppu innan netlaga, þar sem þau væru óaðskiljanlegur hluti búans og að eigendur hefðu ekki verið sviptir eignarrétti sínum að netlögum. Að mati hans bæri að túlka ákvæði þess efnis að fiskveiðilandhelgin (2. gr. laga um veiðar í fiskveiðilandhelgi Íslands, hér eftir „lögin frá 1997“) skuli ná frá fjöruborði að ytri mörkum efnahagslögsögu Íslands með hliðsjón af réttindum sem fyrir væru og ekki hefðu verið tekin af þrátt fyrir skilgreiningu í almennum lögum. 7. gr. laganna frá 1997 bæri að túlka þannig að tillit væri tekið til ríkari réttinda annarra aðila, sem í gildi voru áður en lögin tóku gildi; að öðrum kosti hefði þurft að taka fram að lögnum væri ætlað að ganga framur en eignarréttindi, sem nyttu verndar samkvæmt 72. gr. stjórnarskrárinnar.

Ekki var um það deilt að kærandi hefði veitt grásleppu án leyfis innan netlaga Bjarnarness á þeim dögum sem tilgreindir voru í ákæruskjalinu. Ekki var heldur um það deilt að hann væri meðeigandi að jörðinni og að hann hefði fengið leyfi annarra meðeigenda til þess að veiða grásleppu innan netlaga jarðarinnar.

Hinn 28. september 2004 dæmdi Héraðsdómur Vestfjarða kæranda fyrir brotin og var honum gert að greiða 400.000 krónur í sekt til ríkissjóðs, en sæta ella fangelsi í 45 daga. Ennfremur var gert upptækt jafnvirði 1.880,5 kg af grásleppuhrognum, sem kærandi hafði aflað, kr. 730.320. Til viðbótar var honum gert að greiða allan sakarkostnað.

Í dómi héraðsdóms eru eftirfarandi forsendur lagðar til grundvallar:

„Með því að ekki er annað sannað, verður staðhæfing ákærða um að hann hafi veitt alla grásleppuna í netlögum greindrar jarðar lögð til grundvallar.

Frá fornu fari hefur verið kveðið á um rétt landeigenda til veiði í netlögum hér á landi. Í Grágás er tekið fram að allir menn eigi að veiða fyrir utan netlög að ósekju ef vilja og þar séu netlög utast í sæ er selnet standi grunn, tuttugu möskva djúpt, af landi eða af skeri og komi flár upp úr sjónum að fjöru þá er þinur stendur grunn. Í 2. kapítula rekabálks Jónsbókar var tekið fram að allir

menn ættu að veiða fyrir utan netlög að ósekju, en það væru netlög yst, er selnót stæði grunn 20 möskva djúp að fjöru og kæmu þá flár upp úr sjó.

Nýjustu ákvæði í íslenskum lögum um netlög er að finna í lögum nr. 81/2004, en samkvæmt 2. gr. þeirra merkja netlög í þeim vatnsbotn 115 metra út frá bakka stöðuvatns sem landareign liggur að, svo og sjávarbotn 115 metra út frá stórstraumsfjöruborði landareignar. Netlög eru skilgreind á sama hátt í 1. gr. laga nr. 64/1994. Í 8. gr. þeirra laga er kveðið á um að landeigendur eigi einir rétt til dýraveiði á landareign sinni. Samkvæmt sömu grein eiga aðrir en landeigendur ekki rétt til dýraveiða í efnahagslögsögu Íslands nema utan netlaga.

Í forsendum dóms Hæstaréttar Íslands, sem er að finna á bls. 2518 í dómsafni réttarins 1996 er rakið að við setningu veiðitilskipunar 1849 hafi sagt svo í 1. gr. að á Íslandi skyldu þaðan í frá jarðeigendur einir eiga dýraveiði og fugla nema tilskipunin kvæði öðruvísi á. Þá hafi jafnframt verið tekið fram í 21. gr., að allar greinar laga um fiskveiðar og hvalveiðar, sem ekki væri breytt með tilskipuninni, skyldu fyrst um sinn standa óraskaðar. Ályktar rétturinn að ekki verði talið að ákvæði 3. gr. tilskipunarinnar um rétt landeiganda til veiði 60 faðma á haf út frá stórstraumsfjörumáli hafi falið í sér annan og rýmri rétt landeiganda til veiða en þann sem kveðið var á um í upphafsákvæði tilskipunarinnar.

Þá segir í forsendum sama dóms að af fornlögum verði ekki ráðið, að netlög í sjó hafi verið talin háð sömu eignarráðum fasteignareigenda og landið fyrir ofan. Með síðari tíma löggjöf hafi eigendum fasteigna ekki heldur verið veittar allar sömu eignarheimildir yfir netlögum í sjó, sem þeir njóta yfir fasteignum, er að þeim liggja. Með löggjöf eftir setningu nefndrar tilskipunar hafi fasteignareigendum ekki með ótvíræðum hætti verið veittur einkaréttur til veiði sjávarfiska í netlögum sem miðist við fjarlægð frá stórstraumsfjörumáli. Ákvæði 2. kapitula Jónsbókar um afmörkun netlaga sem miðist við sjávardýpi hafi ekki heldur verið felld úr gildi með ákvörðun löggjafans, þótt þau hafi ekki verið tekin upp í útgáfu lagasafns 1919 og eftir það.

Þótt þannig sé ekki skýrt í lögum hvort fasteignareigendur eigi allar sömu heimildir í netlögum og á landinu fyrir ofan og hvort réttur þeirra til veiði sjávarfiska skuli miðast við fjarlægð frá landi eða sjávardýpi, verður að líta til þess að ekki liggur fyrir að ákærði hafi veitt grásleppuna á meira dýpi en tekið er fram í 2. kapitula rekabálks Jónsbókar. Verður hér miðað við ákvæði kapitulans um að landeigandi eigi veiðar allar í netlögum og í fjörunni.

Samkvæmt 2. mgr. 2. gr. laga nr. 79/1997 telst hafsvæðið frá fjöruborði að ytri mörkum efnahagslögsögu Íslands til fiskveiðilandhelgi þess. Falla netlög því innan fiskveiðilandhelginnar. Sömu skilgreiningu er að finna í 2. gr. laga nr. 38/1990.

Í 1. gr. laga nr. 79/1996 er tekið fram að tilgangur laganna sé að stuðla að viðgangi og hagkvæmri nýtingu nytjastofna innan íslenskrar fiskveiðilandhelgi og tryggja með því trausta atvinnu og byggð í landinu. Sama löggjafarmarkmið er að finna í 1. gr. laga nr. 38/1990, þar sem einnig er tekið fram að nytjastofnar á Íslandsmiðum séu sameign íslensku þjóðarinnar.

Þrátt fyrir framangreind réttindi landeigenda í netlögum og með hliðsjón af dómi Hæstaréttar í máli nr. 12/2000, sem birtur er í dómasafni réttarins það ár á bls. 1534, verður ekki fallist á það að löggjafanum sé óheimilt að vernda nytjastofna í fiskveiðilandhelginni og stuðla að hagkvæmri nýtingu þeirra með því að banna landeigendum veiðar úr þeim innan netlaga sem utan nema með sérstöku leyfi. Ákærði, sem hafði leyfi landeiganda til grásleppuveiða innan netlaga, varð því samt sem áður að hlíta banni 1. mgr. 7. gr. laga nr. 79/1997 við grásleppuveiðum nema með sérstöku leyfi Fiskistofu. Í 2. gr. reglugerðar nr. 129/2002 um hrognkelsveiðar er tekið fram að skilyrði til að fá slíkt leyfi sé að hafa einnig leyfi til veiða í atvinnuskyni.

Samkvæmt ofansögðu braut ákærði gegn ákvæði 4. gr. laga nr. 38/1990, sem bannar veiðar í atvinnuskyni við Ísland öðrum en þeim sem hafa fengið til þess almennt veiðileyfi og hefur unnið sér til refsingar samkvæmt 25. gr. sömu laga, sbr. 12. gr. laga nr. 85/2002 og 27. gr. laga nr. 57/1996. Þá varðar háttsemi hans við 7. gr. laga nr. 79/1997 og 1. gr., sbr. 12. gr. reglugerðar nr. 129/2002, sbr. 17. gr. laga nr. 79/1997.“

Kærandi áfrýjaði dóminum til Hæstaréttar, sem staðfesti héraðsdóm að fullu hinn 28. apríl 2005 og dæmdi kæranda til þess að greiða allan áfrýjunarkostnað málsins.

B. Viðeigandi landslög og réttarframkvæmd

Íslensk lög um réttindi landeigenda að því er varðar veiðar á fiski, fuglum, hval og sel, svo og um eignarhald á reka í netlögum þeirra, er að finna í eftirfarandi ákvæðum (ekki er deilt um mismunandi skilgreinar laga á mörkum netlaga í þessu máli).

Í Jónsbók, sem er frá árinu 1281, segir í 2. kapítula rekabálks:

„Landeigandi á og [hval sem skot, eða merktur skutull, er í...] og vogrek allt, og hvali þá alla er fyrir mönnum hlaupa á land og veiðar allar í netlögum og í fjörunni.“

Í tilskipun um veiði á Íslandi frá 20. júní 1849 eru eftirfarandi ákvæði:

1. gr.

„Á Íslandi skulu héðan í frá jarðeigendur einir eiga dýraveiði [og fugla] nema öðruvísi sé ákveðið í tilskipun þessari. Svo skulu og veiðitök þau, er menn hafa fengið að lögum fyrir utan landareign sína, standa óröskuð að öllu.“

3. gr.

„... á eigandi veiði á haf út, 60 faðma frá stórstraumsfjörumáli, og eru það netlög hans.“

Samkvæmt 11. gr. tilskipunarinnar teljast dýraveiðar í landi annarra án heimildar eða veiðar í netlögum þeirra lögbrot og varða sektum.

1. og 2. mgr. 8. gr. laga nr. 64/1994, um vernd, friðun og veiðar á villtum fuglum og villtum spendýrum, eru svohljóðandi:

„Öllum íslenskum ríkisborgurum, svo og erlendum ríkisborgurum með lögheimili hér á landi, eru dýraveiðar heimilar í almenningum, á afréttum utan landareigna lögbýla, enda geti enginn sannað eignarrétt sinn til þeirra, og í efnahagslögsögu Íslands utan netlaga landareigna. Skulu þeir hafa aflað sér leyfis til þess samkvæmt lögum þessum og reglum settum samkvæmt þeim.

Landeigendum einum eru heimilar dýraveiðar og ráðstöfunarréttur þeirra á landareign sinni nema lög mæli öðruvísi fyrir.“

Samkvæmt ríkisstjórninni höfðu fyrrnefnd ákvæði, einkum ákvæði Jónsbókar, verið túlkuð á þá leið að eignarhald á netlögum í sjónum veitti landeiganda einkarétt á veiðum af öllu tagi, þ.m.t. fiskveiðum. Hins vegar takmörkuðust þessi réttindi, að því leyti sem þetta mál varðar, af þeim lagaákvæðum sem greinir hér að neðan.

Í lögum nr. 38/1990, um stjórn fiskveiða (hér eftir „lögin frá 1990“), fyrstu heildarlöggjöf Íslendinga um fiskveiðistjórnun, eins og þau voru á þeim tíma sem um ræðir (lög nr. 116/2006 komu í þeirra stað án efnislegra breytinga) er að finna eftirfarandi ákvæði sem málið varða:

1. gr.

„Nytjastofnar á Íslandsmiðum eru sameign íslensku þjóðarinnar Markmið laga þessara er að stuðla að verndun og hagkvæmri nýtingu þeirra og tryggja með því trausta atvinnu og byggð í landinu. Úthlutun veiðiheimilda samkvæmt lögum þessum myndar ekki eignarrétt eða óafturkallanlegt forræði einstakra aðila yfir veiðiheimildum.“

2. gr.

„Til nytjastofna samkvæmt lögum þessum teljast sjávardýr, svo og sjávargróður, sem nytjuð eru og kunna að verða nytjuð í íslenskri fiskveiðilandhelgi og sérlög gilda ekki um.

Til fiskveiðilandhelgi Íslands telst hafsvæðið frá fjöruborði að ytri mörkum efnahagslögsögu Íslands eins og hún er skilgreind í lögum nr. 41 1. júní 1979, um landhelgi, efnahagslögsögu og landgrunn.“

4. gr.

„Enginn má stunda veiðar í atvinnuskyni við Ísland nema hafa fengið til þess almennt veiðileyfi. Veiðileyfi þessi skulu gefin út til árs í senn.“

5. gr.

„Við veitingu leyfa til veiða í atvinnuskyni koma aðeins til greina þau fiskiskip sem hafa haffærisskírteini og skrásett eru á skipaskrá Siglingastofnunar Íslands eða sérstaka skrá stofnunarinnar fyrir báta undir 6 metrum. Skulu eigendur þeirra og útgerðir fullnægja skilyrðum til að stunda veiðar í fiskveiðilandhelgi Íslands sem kveðið er á um í lögum um fjárfestingu erlendra aðila í atvinnurekstri og í lögum um veiðar og vinnslu erlendra skipa í fiskveiðilandhelgi Íslands. Á sama fiskveiðiári er aðeins heimilt að veita fiskiskipi eina gerð leyfis til veiða í atvinnuskyni, þ.e. veiðileyfi með almennu aflamarki, veiðileyfi með þorskaflahámarki, sbr. ákvæði til bráðabirgða I í lögum þessum, veiðileyfi með aflamarki sem úthlutað er samkvæmt ákvæði til bráðabirgða II í lögum þessum (krókaafلامarki) eða veiðileyfi með sóknardögum.“

6. gr. a

„Heimilt er án sérstaks leyfis að stunda fiskveiðar í tómsundum til eigin neyslu. Slíkar veiðar er einungis heimilt að stunda með handfærum án sjálfvirknibúnaðar. Afla, sem veiddur er samkvæmt heimild í þessari málsgrein, er óheimilt að selja eða fénytá á annan hátt. [...]“

25. gr.

„Brot gegn ákvæðum laga þessara, reglum settum samkvæmt þeim og ákvæðum leyfisbréfa varða sektum hvort sem þau eru framin af ásetningi eða gáleysi. Sé um stórfelld eða ítrekuð ásetningsbrot að ræða skulu þau að auki varða fangelsi allt að sex árum.“

Í öðrum meginlögum, lögum um veiðar í fiskveiðilandhelgi Ísland, nr. 79/1997 (hér eftir “lögín frá 1997”), er m.a. að finna eftirfarandi ákvæði:

1. gr.

„Tilgangur laga þessara er að stuðla að viðgangi og hagkvæmri nýtingu nytjastofna innan íslenskrar fiskveiðilandhelgi og tryggja með því trausta atvinnu og byggð í landinu.“

2. gr.

„Til nytjastofna samkvæmt lögum þessum teljast sjávardýr, svo og sjávargróður, sem nytjuð eru og kunna að verða nytjuð í íslenskri fiskveiðilandhelgi og sérlög gilda ekki um.

Til fiskveiðilandhelgi Íslands telst hafsvæðið frá fjöruborði að ytri mörkum efnahagslögsögu Íslands eins og hún er skilgreind í lögum nr. 41 1. júní 1979, um landhelgi, efnahagslögsögu og landgrunn.“

7. gr.

„Grásleppuveiðar skulu háðar sérstöku leyfi Fiskistofu og eiga þeir bátar einir kost á slíku leyfi sem rétt áttu til leyfis á grásleppuvertíðinni 1997

samkvæmt reglum þar um. Ráðherra skal í reglugerð kveða nánar á um skipulag grásleppuveiða og veiðitíma samkvæmt þessari málsgrein. Getur ráðherra m.a. ákveðið að leyfin séu bundin við ákveðið svæði og að aðeins hljóti leyfi til veiða á tilteknu svæði skip sem skráð eru á því svæði. Þá getur ráðherra sett reglur um heimildir til flutnings leyfa til grásleppuveiða milli báta.“

17. gr.

„Brot gegn öðrum ákvæðum laga þessara, reglum settum samkvæmt lögum þessum eða ákvæðum leyfisbréfa varða sektum sem eigi skulu nema lægri fjárhæð en 400.000 kr. og ekki hærri fjárhæð en 4.000.000 kr., eftir eðli og umfangi brots.“

Ríkisstjórnin bar að kröfuna í 7. gr. um sérstakt leyfi til veiða á grásleppu í atvinnuskyni hefði áður verið að finna í lögunum frá 1990 og hefði hún verið færð þaðan. Samkvæmt skýringu voru forsendurnar fyrir hinni sérstöku reglu í 7. gr. eftirfarandi:

„Í fyrri málsgrein þessarar greinar er lagt til að grásleppuveiðar verði háðar sérstökum leyfum og að aðeins þeir eigi kost á leyfum sem rétt áttu til slíkra leyfa samkvæmt gildandi reglum. Í reglugerð nr. 58, 18. janúar 1996, um hrognkelsaveiðar, er kveðið á um skipulag grásleppuveiða hér við land og hvaða bátar eigi rétt til grásleppuleyfis. Hefur útgáfa leyfa verið takmörkuð í mörg ár og er bundin við þá aðila sem veiðar stunduðu á tilteknu árabili. Rétt er að nefna hér að fiskifræðingar hafa ekki lagt til að grásleppuveiðarnar verði takmarkaðar en hins vegar hefur þótt ástæða til að setja takmarkanir á veiðarnar, fyrst og fremst vegna þess að fjöldi smábáta er orðinn slíkur að án þeirra gætu veiðarnar farið algerlega úr böndunum á skömmum tíma. Hér ber einnig að líta til markaðsaðstæðna og réttar þeirra manna sem stundað hafa þessar veiðar og sem vegna þeirra hafa minni aflaheimildir í öðrum fisktegundum. Reglugerð um hrognkelsaveiðar hefur verið gefin út með stoð í 2. mgr. 4. gr. [laganna frá 1990] en hér er lagt til að skýrt verði kveðið á um að veiðarnar verði leyfisbundnar og jafnframt um heimildir ráðherra til að skipa þeim málum með þeim hætti sem gert hefur verið til þessa.“

Í reglugerð nr. 129/2002, um hrognkelsaveiðar (hér eftir „reglugerðin frá 2002“) segir m.a.:

1. gr.

„Allar veiðar á grásleppu í fiskveiðilandhelgi Íslands eru óheimilar nema að fengnu sérstöku leyfi Fiskistofu.“

2. gr.

„Aðeins er heimilt að veita þeim bátum leyfi til grásleppuveiða, sem rétt áttu til slíkra leyfa á vertíðinni 1997, sbr. reglugerð nr. 58/1996, enda hafi þeir

leyfi til veiða í atvinnuskyni (sbr. lög frá 1990). Óheimilt er að veita bátum, sem eru stærri en 12 brl., leyfi til grásleppuveiða, hafi þeir ekki haft leyfi til veiða á grásleppu vertíðina á undan. Heimilt er að binda úthlutun leyfa og leyfi til grásleppuveiða þeim skilyrðum, sem þurfa þykir, m.a. varðandi skýrsluskil um veiðarnar.“

4. gr.

„Við sölu báts, sem hefur leyfi til grásleppuveiða, fylgir leyfið bátum nema um annað sé samið í kaupsamningi.“

Með öðrum ákvæðum reglugerðarinnar um hrognkelsaveiðar var fiskimiðunum kringum Ísland skipt í sjö veiðisvæði og var hvert leyfi bundið við ákveðið veiðisvæði og veiðitíma. Á flestum þessum svæðum var veiðitímabilið frá 20. apríl til 19. júlí. Í reglugerðinni voru frekari reglur um hámarksfjölda hrognkelsaneta í sjó, auk reglna um lágmarksmöskvastærð grásleppuneta.

Í 1. gr. laga nr. 57/1997, um umgengni um nytjastofna sjávar, segir að markmið laganna sé að bæta umgengni um nytjastofna sjávar og stuðla að því að þeir verði nýttir með sjálfbærum hætti er tryggi til langs tíma hámarksafurtekstur fyrir íslensku þjóðina. Með lögum eru settar reglur um veiðarfæri, eftirlit með nýtingu afla og vigtun og skráningu sjávarafila; einnig er þar mælt fyrir um að framkvæmd og eftirlit með lögum um fiskveiðar skuli í höndum sérstakrar stofnunar, Fiskveiðistofu.

KÆRAN

Kærandi kvartaði undan því að með dómi héraðsdóms, sem staðfestur var í Hæstarétti, hefði hann verið sviptur einkarétti sínum innan netlaga jarðarinnar til þess að veiða grásleppu og aðrar tegundir sem féllu undir kröfur um leyfi stjórnvalda, sem væri andstætt 1. gr. samningsviðauka 1 við sáttmálann. Ennfremur taldi kærandi að íhlutunin jafngilti mismunun er væri andstæð 14. gr. sáttmálans í samhengi við fyrrgreint ákvæði og samningsviðauka 12.

LAGAATRÍÐI

A. Kæra um brot gegn 1. gr. samningsviðauka 1

Kærandi kvartaði undan því að með dómi Hæstaréttar frá 11. maí 2006 hefði honum verið meinað að njóta eigna sinna í friði, sem væri andstætt 1. gr. samningsviðauka 1, sem kveður svo á:

„Öllum mönnum og lögaðilum ber réttur til að njóta eigna sinna í friði. Skal engan svipta eign sinni, nema hagur almennings þjóði og gætt sé ákvæða í lögum og almennra meginreglna þjóðaréttar.

Eigi skulu þó ákvæði undanfarandi málsgreinar á nokkurn hátt rýra réttindi ríkis til þess að fullnægja þeim lögum sem það telur nauðsynlegt til þess að geta haft hönd í bagga um notkun eigna í samræmi við hag almennings eða til þess að tryggja greiðslu skatta eða annarra opinberra gjalda eða viðurlaga.“

Ríkisstjórnin andmælti þessari staðhæfingu og krafðist þess að dómstóllinn lýsti kærana ótæka til meðferðar þar sem hún væri ósamrýmanleg *ratione materiae*, eða í öllu falli að hún væri augljóslega illa grunduð.

1. Sjónarmið ríkisins

Ríkisstjórnin benti á að lagakröfur um að grásleppuveiðar í atvinnuskyni skyldu háðar bæði almennu og sérstöku veiðileyfi hefðu verið í gildi í meira en átta ár áður en kærandi hefði orðið eigandi að Bjarnarnesi árið 1999. Einnig væri ljóst að föður hans, GG, hefði verið veitt slíkt leyfi í bótaskyni fyrir innleiðingu takmarkana samkvæmt fiskveiðistjórnunarlögum frá 1990 á grundvelli veiðireynslu hans við gildistöku laganna. GG var heimilt að ráðstafa leyfinu og hefði hann framselt það til bróður umsækjandans, GHG, ásamt fiskibát sem fyrirframgreiddan arf, er metinn var á 3 milljónir króna. Á engum tíma gæti fjárhagslegt verðmæti veiðiréttinda GG hafa myndað hluta af eignarrétti kæranda. Þannig hefði ekki verið um að ræða neina skerðingu á eignarrétti hans þegar honum var refsað fyrir ólöglegar veiðar í netlögum. Þannig hefði ekki verið brotið á honum samkvæmt 1. gr. fyrsta samningsviðauka, og því ætti sú grein ekki við í máli þessu. Því krafðist ríkisstjórnin þess að dómstóllinn hafnaði kærinni á þeim forsendum að hún væri ósamrýmanleg, *ratione personae*, við ákvæði sáttmálans og samningsviðaukans.

Ef dómstóllinn hafnaði þeirri kröfu krafðist ríkisstjórnin þess að kærinni yrði vísað frá á þeim forsendum að hún væri augljóslega illa grunduð. Þótt ríkisstjórnin féllist á að réttur landeigenda til þess að nýta auðlindir í netlögum landa sinna teldist til verðmæta er féllu undir hugtakið “eign” í skilningi 1. gr. samningsviðauka nr. 1, taldi hún að málið sem kærana varðaði snerist um að hafa hönd í bagga um notkun en ekki sviptingu eignar í skilningi greinarinnar.

Hin umdeilda íhlutun ætti sér stoð í lögum og væri lögin sem um ræðir bæði aðgengileg og fyrirsjáanleg.

Ennfremur ætti tilgangur hinna umdeildu takmarkanna að teljast lögmætur, þar sem hann væri liður í almennu markmiði laganna, þ.e. að stuðla að verndun og hagkvæmri nýtingu fiskistofna og tryggja með því trausta atvinnu og byggð í landinu samkvæmt 61. og 62. gr.

Hafréttarsáttmála Sameinuðu þjóðanna hefðu Íslendingar skuldbundið sig til þess að tryggja skynsamlega nýtingu þessara auðlinda. Ráðstafanir til þess að koma í veg fyrir ofveiði væru nauðsynlegur liður í verndun og skynsamlegri nýtingu fiskistofna. Þannig krefðust almannahagsmunir þess að takmarkanir yrðu lagðar á frelsi einstaklinga til þess að stunda fiskveiðar í atvinnuskyni. Að binda slíka starfsemi veiðileyfum og skráningu fiskibáta sé til marks um nauðsyn á virku eftirliti með afla og kerfisbundinni skráningu á aflabrögðum íslenska fiskiflotans. Í þessu augnamiði væri beitt tveimur aðferðum, aflamarki eða sóknarmarki, eins og í tilviki hrognkelsa, þar sem veiði takmarkast við ákveðin tímabil. Sérstök leyfi til hrognkelsaveiða væru bundin við tiltekna skráða báta og mætti framselja þau frá einum bát til annars, sem gerði mögulegt að koma í veg fyrir stjórnlausa fjölgun fiskibáta til þessara nota. Þetta fyrirkomulag gerði mögulegt að takmarka stjórnlausa fjölgun grásleppuveiðibáta. Þótt eitt helsta markmið fiskveiðistjórnarkerfisins væri að takmarka afla tiltekinnna fisktegunda væri það ekki eina markmiðið, heldur væri takmörkun á stærð flotans einnig nauðsynleg aðferð til þess að tryggja vernd til framtíðar og skynsamlega nýtingu fiskistofna.

Lagði ríkisstjórnin áherslu á að aflastýringarkerfi fiskistofnsins myndi hrynja ef landeigendum væri heimilt að stunda óheftar grásleppuveiðar í atvinnuskyni í netlögum án sérstaks veiðileyfis og með óskráðum bátum, eða ef þeir gætu heimilað öðrum mönnum að stunda slíkar veiðar í netlögum sínum, án tillit til þess hvort þeir hefðu veiðileyfi eða ekki. Árangur og skilvirkni fiskveiðistjórnunarkerfis Íslendinga ylti á altæki þess, þar sem ekkert rúm væri til þess að beita mismunandi reglum um veiðar í atvinnuskyni innan og utan netlaga.

Þegar mat var lagt á það hvernig úthluta skyldi sérstökum hrognkelsaleyfum hefði löggjafinn valið raunhæfa leið þar sem leyfum hefði verið úthlutað á tilteknum forsendum til þeirra sem stundað höfðu hrognkelsaveiðar og sem ólíkt flestum eigendum sjávarjarða gætu sýnt fram á aflareynslu að tilteknu marki á fyrri tímabili. Það var þannig sem föður kæranda, eins og mörgum öðrum eigendum sjávarjarða sem stunduðu grásleppuveiðar, hefði verið bættar þær takmarkanir sem lagðar voru á nýtingu eignar sinnar. Aftur á móti hefði kærandi í engu sýnt fram á að hann hafi verið látinn sæta ranglátri skerðingu á réttindum sínum eða að hann hefði byggt afkomu sína á grásleppuveiðum í atvinnuskyni eða að takmarkanirnar hefðu haft í för með sér alvarlegar afleiðingar fyrir hann. Hefði hann ekki hlotið gerræðislega eða óréttláta meðferð eða meðferð sem væri óhófleg í ljósi þeirra lögmeðu hagsmuna sem í húfi voru.

2. Sjónarmið kæranda

Kærandi hélt því fram að hann, eins og aðrir eigendur netlaga, ætti einkarétt á því að veiða innan netlaganna, sem væri eign og nyti verndar samkvæmt 1. gr. samningsviðauka nr. 1. Sú staðreynd að hann hefði ekki verið eigandi Bjarnarness þegar fiskveiðistjórnunarlög tóku gildi árið 1991 væri málinu óviðkomandi. Það sem skipti máli væri að á þeim tíma sem um ræðir, árið 2003, hefði hann verið meðeigandi og haft tilskilið leyfi annarra meðeigenda til þessa að veiða í netlögum jarðarinnar. Andstætt því sem ríkisstjórnin héldi fram hefði hann orðið fyrir afskiptum af eignum sínum, þar sem hann, sem meðeigandi eignarinnar sem um ræðir, hefði verið sviptur einkarétti sínum til þess að veiða og ráðstafa veiðirétti innan netlaga hennar.

Kærandi mótmælti því að afskiptin ættu sér stoð í lögum. Hvorki lög frá 1990 né nokkur önnur lög vikju einu orði að því að þeim væri ætlað að skerða rétt landeigenda til þess að veiða grásleppu eða annan fisk í atvinnuskyni innan netlaga sinna. Hvorki lög frá 1997 eða reglugerðin frá 2002 vikja með beinum eða óbeinum hætti að fiskveiðum innan netlaga. Ekki er heldur minnst á netlög í lögskýringargögnum. Hefði það verið ætlun lögjafans að hlutast til um eignarrétt landeigenda innan netlaga hefði átt að taka það fram berum orðum í viðeigandi lögum og reglugerðum, svo og í veiðileyfum. Þetta var hins vegar ekki gert.

Í öllu falli hafi fiskveiðilöggjöfin ekki uppfyllt þær kröfur um nákvæmni og fyrirsjáanleika sem felst í hugmyndinni um lögmæti í skilningi sáttmálans. Þannig gátu eigendur báta sem höfðu tilskilin leyfi, án fyrirfram heimildar frá eigendum, veitt fisk án endurgjalds innan netlaga jarðarinnar. Væri jörðin seld, þyrfti kærandi að hafa þann fyrirvara að veiðiréttindi í netlögum tilheyrði ekki lengur jörðinni eins og þau hefðu gert í 800 ár og að ekki væri lengur hægt að útiloka aðra frá veiðum innan netlaganna. Bjarnarnes hefði verið rómað fyrir grásleppuveiðar og hefði þau hlunnindi vafalaust áhrif á verðgildi jarðarinnar. Hefðu eigendur hennar verið skattlagðir samkvæmt því, en eftir að einkaréttur til veiða hefði glatast hefði verðmætið rýrnað.

Kærandi var því ósammála að svipting veiðiréttinda landeigenda hefði þjónað almannahagsmunum. Ekki hefði þjónað neinum almannahagsmunum að takmarka grásleppuafla innan netlaga, þar sem tegundin væri ekki í hættu vegna ofveiði og þar sem slíkar ráðstafanir hefðu ekki þjónað þeim tilgangi að vernda stofninn.

Kærandi var ósammála þeirri staðhæfingu ríkisstjórnarinnar að aðrir í sömu stöðu og kærandi hefðu notið sömu meðferðar og kærandi samkvæmt ákvæðum laganna frá 1990. Í þessu sambandi benti kærandi á niðurstöðu álits mannréttindanefndar Sameinuðu þjóðanna frá 24 október 2007 varðandi erindi (nr. 1306/2004) frá hópi sjómanna sem kvörtuðu

undan því að vera gert að kaupa eða leigja fiskveiðikvóta frá hópi fiskveiðimanna sem hefði verið úthlutað kvótunum án endurgjalds á þeim forsendum að þeir hefðu áður stundað veiðar á þeim tegundum sem um ræddi á tilgreindu tímabili (1980 til 1983). Í ljósi þess að úthlutaða kvóta, sem ekki væru lengur nýttir af upprunalegum eigendum þeirra, mætti selja eða leigja á markaðsverði í stað þess að þeir gengju aftur til ríkisins til úthlutunar til nýrra kvótaeigenda á sanngirnis- og jafnræðisgrundvelli, taldi mannréttindanefnd Sp að brotið hefði verið gegn 26. gr. alþjóðasamnings um borgaraleg og stjórnmalaleg réttindi, og komst að þeirri niðurstöðu að aðildarríkinu bæri að veita kærendum raunhæft úrræði, þ.m.t. viðunandi bætur, og að endurskoða fiskveiðistjórnunarkerfi sitt.

Kærandi mótmælti þeirri staðhæfingu ríkisstjórnarinnar að veiting leyfis til föður hans hefði haft þann tilgang að bæta hinum síðarnefnda innleiðingu takmarkana á grásleppuveiðar innan netlaganna. Eins og allir aðrir fiskimenn hefði föður hans verið úthlutað leyfi á grundvelli veiðireynslu sinnar á viðmiðunartímanum og hefði hann ekki notið neinna sérréttinda. Kærandi sagði ennfremur að hann hefði sótt um leyfi til hrognkelsaveiða en að þar til bær yfirvöld hefðu hafnað umsókn hans. Einnig hefði hann gert ráðstafanir til þess að skrá bát sinn með sama nafni og númeri og bátur föður hans, en það reyndist ógerlegt þar sem ákveðið var að varðveita gamla bátinn af sögulegum ástæðum.

Árið 2003 hefði kærandi að talsverðu leyti byggt afkomu sína á grásleppuveiðum. Þótt slíkar veiðar í netlögum hafi takmarkast við tiltölulega skamman tíma ársins og gætu ekki einar og sér talist fullnægjandi tekjulind ætti sú staðreynd ekki að veita ríkisstjórninni rétt til þess að svipta landeigandann umræddum veiðiréttindum. Þar sem ekki væri um að ræða neina þörf á aðgerðum til þess að vernda grásleppustofninn hefði ríkisstjórnin ekki sýnt fram á að jafnræðis hafi verið gætt milli hagsmuna almennings og krafna um verndun einstaklingsréttinda.

Meira að segja hefði kærandi verið látinn sæta refsingu fyrir að neyta veiðiréttinda sinna með því að honum var gert að greiða sekt, sæta upptöku eigna og greiða málskostnað. Þetta hefði verið gert án þess að nein þörf væri á að vernda grásleppustofninn fyrir ofveiði og að lagalegar forsendur um nauðsyn þess að vernda fiskistofninn væru ekki fyrir hendi.

Af þessum sökum taldi kærandi að um hefði verið að ræða óréttlæt看leg afskipti af rétti hans til að njóta eigna sinna í friði, í andstöðu við 1. gr. samningsviðauka 1.

3. Álit dómstólsins

Dómstóllinn vill geta þess í upphafi að samkvæmt íslenskum rétti frá fornu fari naut kærandi fiskveiðiréttinda sem tengdust netlögum sjárvarjarðarinnar Bjarnarness, sem hann var meðeigandi að. Samkvæmt lögnum frá 1990 og 1997 voru allar grásleppuveiðar í atvinnuskyni bundnar skilyrðum um heimild stjórnvalda í formi almenns veiðileyfis og sérstaks veiðileyfis sem bundið var við skráð fiskiskip. Að áliti dómstólsins urðu kærandi og veiðiréttindi hans, fyrir beinum áhrifum af þessum skilyrðum og þeim viðurlögum sem honum var gert að sæta fyrir að hlíta þeim ekki.

Af þeim sökum hafnar dómstóllinn þeirri röksemdafærslu ríkisstjórnarinnar að kærandi sé ekki „þolandi“ að því er varðar kæruefnið í skilningi 34. gr. sáttmálans.

Ennfremur er það niðurstaða dómsins að réttur kæranda til þess að stunda fiskveiðar í netlögum úti fyrir sjávarjörðinni sem um ræðir hafi verið „eign“ í skilningi 1. gr. samningsviðauka nr. 1. Takmörkun þessa réttar, sem leiddi af skilyrðum um að afla sér leyfis til veiða á grásleppu í atvinnuskyni og þeim viðurlögum sem lögð voru á fyrir að láta það hjá líða, fellur undir það að hafa hönd í bagga um notkun þessara eigna í skilningi 2. mgr. 1. gr. (sbr. *Alatulkkila o.fl. gegn Finnlandi*, nr. 33538/96, § 66, 28 júlí 2005; *Posti og Rahko gegn Finnlandi*, nr. 27824/95, § 76, ECHR 2002-VII, en bæði málin fjalla um fiskveiðiréttindi; sjá einnig *Chassagnou o.fl. gegn Frakklandi* [GC], nr. 25088/94, 28331/95 og 28443/95, § 74, ECHR 1999-III, sem fjallar um réttindi til veiða á öðrum dýrum). Hún telst ekki svipting eignaréttinda í skilningi 1. mgr., eins og kærandi heldur fram.

Að því er varðar það hvort uppfyllt voru skilyrði 2. mgr. telur dómstóllinn ekki ástæðu til þess að vefengja þær niðurstöður íslenskra dómstóla að hin umdeilda íhlutun hafi átt stoð í íslenskum lögum, einkum 4. og 25. gr. laganna frá 1990 og 1. mgr. 7. gr. og 17. gr. laganna frá 1997. Dómstóllinn áréttar í því sambandi að það er í fyrsta lagi hlutverk stjórnvalda í landinu, einkum dómstólanna, að túlka og beita landsrétti (*Jahn o.fl. gegn Þýskalandi* [GC], nr. 46720/99, 72203/01 og 72552/01, § 86, ECHR 2005-VI; *Wittek gegn Þýskalandi*, nr. 37290/97, § 49, ECHR 2002-X; *Forrer-Niedenthal gegn Þýskalandi*, nr. 47316/99, § 39, 20 febrúar 2003; og *fyrirum konungur Grikklands*, sbr. hér að framan, § 82). Ennfremur voru lögin sem um ræðir ekki aðeins aðgengileg heldur nægilega skýr til að þau væru notendum þeirra fyrirsjáanleg.

Dómstóllinn telur einnig að hin umdeildu skilyrði fyrir grásleppuveiðum í atvinnuskyni og sú refsing sem kæranda var gert að sæta fyrir að hlíta ekki þeim skilyrðum hafi haft lögmætan tilgang, þ.e. þann heildartilgang fiskveiðistjórnunarlaganna að tryggja verndun og hagkvæma nýtingu fiskistofna innan íslenskrar fiskveiðilandhelgi.

Dómstóllinn sér ekki ástæðu til þess að efast um val íslenskra stjórnvalda á svonefndu sóknarmarki í stað aflamarks til að koma í veg fyrir stjórnlausu fjölgun fiskibáta í viðleitni til þess að ná fram heildarfiskveiðistjórnunarmarkmiðum sem lýst er hér að framan. Þessu álitu verður ekki hrundið með þeirri röksemd kæranda að ekki hafi verið fyrir hendi hætta á ofveiði og að engin þörf hafi verið á því að takmarka grásleppuveiðar.

Kærandi hefur vakið athygli dómstólsins á álitu mannréttindanefndar Sameinuðu þjóðanna varðandi kæru nr. 1306/2004 í öðru máli. Þótt ekki sé ljóst að hve miklu leyti kærandi byggir mál sitt á niðurstöðum mannréttindanefndarinnar, bendir dómstóllinn á að það mál varðaði kæru um mismunun af hálfu hóps atvinnusjómanna varðandi aflatakmarkanir, þar sem einum hópi var gert að kaupa réttindi af öðrum hópi. Sú er hins vegar ekki raunin í þessu máli, sem varðar beitingu sóknartakmarkana og krafna um veiðileyfi og skráningu fiskiskipa sem gilda um alla fiskimenn sem hyggjast stunda grásleppuveiðar í atvinnuskyni. Kærandi hefur ekki byggt á því fyrir dómstólnum að til þess að geta fengið sérstakt leyfi til hrognkelsaveiða í atvinnuskyni þyrfti hann að kaupa leyfið eða bát, sem fengið hefði úthlutað slíku leyfi. Í öllu falli ber ekki að líta á niðurstöður dómstólsins sem uppkvaðningu álits um neitt það sem mannréttindanefnd Sameinuðu þjóðanna hefur látið frá sér fara í hinu málinu.

Ennfremur ber að líta til þess að hin umdeildu skilyrði fyrir hrognkelsaveiðum í atvinnuskyni voru sett allnokkrum árum áður en kærandi eignaðist meðeigandahlut frá GG í Bjarnarnesi árið 1999. Um það leyti hafði GG, sem þá var handhafi tilskilinna leyfa, flutt leyfi sitt til hrognkelsaveiða í atvinnuskyni ásamt hinum skráða bát sem leyfið tilheyrði, til félags í eigu bróður kæranda, GHG. Því gat kærandi aldrei, með því að eignast réttindi í eigninni, öðlast neitt beint tilkall til þess að veiða hrognkelsi í atvinnuskyni. Né heldur starfaði hann sem atvinnufiskimaður þar til hann réðst í hrognkelsaveiðar í atvinnuskyni um tíma í apríl-maí 2003.

Í ljósi þessara málavaxta er það niðurstaða dómsins að með því að beita kæranda viðeigandi lagaskilyrðum sem gilda um hrognkelsaveiðar í atvinnuskyni og þeim viðurlögum sem lögð voru á hann er hann hlítu ekki þessum skilyrðum hafi stjórnvöld gætt jafnræðis milli almennra hagsmuna samfélagsins og nauðsynjar þess að vernda grundvallarréttindi einstaklinga. Með hliðsjón af því víða svigrúmi sem aðildarríki hafa í slíkum málum (sbr. *Alatulkkila o.fl.*, sbr. hér að framan, § 67; *Chassagnou o.fl.*, sbr. hér að framan, § 75) telur dómstóllinn að hæfilegs meðalhófs hafi verið gætt milli þeirra aðferða sem beitt var og markmiða sem stefnt var að. Af

þeim sökum er ekki um að ræða nein merki um brot gegn 1. gr. samningsviðauka nr. 1.

Af þessu leiðir að þessum hluta kærunnar verður að hafna á þeim forsendum að hún sé augljóslega illa grunduð samkvæmt 3. og 4. gr. 35. gr. sáttmálans.

B. Kæra um brot gegn 14. gr. sáttmálans, sbr. 1. gr. samningsviðauka nr. 1.

Kærandi kvartaði undan því að íhlutunin jafngilti mismunun er væri andstæð 14. gr. sáttmálans í samhengi við fyrrgreint ákvæði og samningsviðauka 12, jafnvel þótt samningsviðaukinn hafi ekki verið fullgiltur, heldur einungis undirritaður, af hálfu íslenska ríkisins. Hafi hinna íslensku fiskveiðilöggjöf einungis verið beitt gagnvart kæranda þar sem jörð hans lægi að sjó. Hefði það legið að stöðuvatni að á hefði hann ekki þurft að sæta íhlutun í veiðirétt sinn, sem hefði verið sá sami og áður en fiskveiðilöggjöfin kom til.

14. gr. sáttmálans er svohljóðandi:

„Réttindi þau og frelsi, sem lýst er í samningi þessum, skulu tryggð án nokkurs manngreinarálits, svo sem vegna kynferðis, kynþáttar, litarháttar, tungu, trúarbragða, stjórnmála- eða annarra skoðana, þjóðernis eða þjóðfélagsstöðu, tengsla við þjóðernisminnihluta, eigna, uppruna eða annarrar stöðu.“

Ríkisstjórnin mótmælti því að staða eigenda jarða sem liggja að sjó væri sambærileg við stöðu eigenda landa sem liggja að ám og vötnum. Þær tegundir, sem um ræðir væru, allsendis ólíkar og veiðiaðferðir afar mismunandi, sem leiddu til mismunandi lausna á stjórnunar- og eftirlitsmálum. Það sem skipti máli varðandi það efni sem hér er til úrlausnar sé að kærandi hafi sætt sömu meðferð og aðrir eigendur sjávarjarða að því er varðar skilyrði fyrir hrognkelsaveiðum í atvinnuskyni í sjó.

Fyrir sitt leyti hefur dómstóllinn komist að þeirri niðurstöðu, í ljósi þeirra gagna sem hann hefur undir hendi og niðurstaðna varðandi kærana samkvæmt 1. gr. samningsviðauka 1, að kærana samkvæmt því ákvæði ásamt 14. gr. leiði ekki í ljós nein merki um brot.

Dómstóllinn telur ekki efni til þess í þessu samhengi að íhuga málið út frá sjónarmiðum í samningsviðauka 12, sem ekki hefur verið fullgiltur af hálfu Íslendinga og sem kærandi hyggst ekki lengur byggja á á þessu stigi málsins.

Af því leiðir að þessum hluta kærunnar verður einnig að hafna sem augljóslega illa ígrunduðum samkvæmt 3. og 4. mgr. 35. gr. sáttmálans.

Af ofangreindum ástæðum ákveður dómstóllinn samhljóða

Að kæran sé ótæk til meðferðar.

Fatoş Aracı
Aðstoðarritari

Nicolas Bratza
Forseti